

Moje wspomnienie

Nad ranem w r. 1940 w kwietniu przy-
szła do nas milicja rosyjska z krykiem
abyśmy się ubierali bo pojedziemy
gdzieś białe niedźwiedzie zimują
Wstaliśmy z mamusią i zaczęliśmy
pakować rzeczy. Milicja nie pozwalała
nam brać tego cośmy chcieli. Co było
nowe i dobre to kowali zortować, sąsiad
sobie zabiorą bo tam na Syberii wszyst-
ko jest. Podjęli kółka podwoła nas
rosiadzili i powiezi na stację. Tam
nas zapakowali do wagonów poramykali
drzwi i tak zamknięci siedzieliśmy dwa
dni. Smutna była nasza dola siedzieć
wszystkojedno jakby za kratami bez
jedzenia i bez wody. Na trzeci dzień

82201

pociąg ruszył wszyscy płakali już
 milicjantom że i na nich przyjdzie
 że będą wyglądać tak samo przez
 okienko jak my terroryści. Podrodze nam
 nic nie dawali do jedzenia ani do
 picia. Gdy przejeżdżaliśmy przez granicę
 karano nam okna i drzwi pozamykać gdyż
 my pozamykali okna było bardzo ciemno
 i ciemno było z pięć godzin. Ja z mamusią
 leżałem na wysokiej półce tam było gonię
 jak na dole. Przy wstrząśnięciu wagonów
 ja spadłem z półki na podłogę roz-
 bitam sobie nos i całą drogę płaka-
 łem i przeklinałem bolszewików. Po trzech
 dniach jazdy zatrzymaliśmy się w jakimsi
 miasteczku pozwolono nam otworzyć
 drzwi i okna a nawet pozwolono pos-

pracować koło wagonu. Ja zapomniałem
 że mnie nos boli, wskoczyłem z wagonu
 wprost na ziemię i z wielką rozkoszą zaczą-
 łem biegać koło wagonów. Potem przyszedł
 enkawodrista żebyśmy szli po obiad on nas
 zaprowadził. Po chwili zaczęliśmy do jakiegoś
 niedanego domu gdzie stały kotły z zupą.
 Bolszewik zaczął nalewać ja dostatek pierwiny
 i z taką radością biegłem nie opiekając
 się enkawodrista nas odprawiał. My z
 mamusią zjadaliśmy zupę ale się uszy-
 trzęśli choć zupa była niedobra. Dojecha-
 liśmy wreszcie do kołchozu. W kołchozie
 nam pracy nie dawali mówili że my
 burżui mamy dużo pieniędzy i możemy
 rok przeżyć smiało. Żyliśmy póki
 mogliśmy a gdy nie było więcej ja

i mamusia poszliśmy zarabiac. Mamusia
 była a ja chodziłem kartofle kopac
 albo sadzić. Po kilku miesiącach dali
 nam wkołchozie pracę. Myśmy z
 mamusią pracowali ja pracowała
 na t.zw. grablach zbieraniem siano ma-
 musia zaś chodziła na przepiółki.
 Gdy nastąpił wieczór wigilijny zebrało
 się u nas kilku Polaków i zasiadliśmy
 do wieczerzy smutno nam było
 świętować na cudzej ziemi, wieczór
 przeszedł prędko. Polacy się porocho-
 dźli a myśmy poszli spać. Mamusia
 ciągle płakała ja byłam całe święta
 smutna. Trudna była praca syberyjska
 co dzień gnali nas na roboty odgartywać
 śnieg od ambarów. Mroz był do 50°

na roboty od zimna. Jakos z bródy
 przerimowaliśmy zimę. Wiosna była
 bardzo błotnista ja niemiatem
 butów i ubranie więc nie chodziłem
 na roboty. Całe lato pracowałem
 z mamusią. Zima zaczęła się bardzo
 wroga mrozy były bardzo dużo ja nie
 ja nie miałem ciepłego ubrania
 więc nie wychodziłem na dwór przy-
 szły znow święta ale jeszcze smutniejsze
 jak były. Po świętach znow nam wydali
 przesunąć tym rowem więcej bo prodky
 na trudodzieni. Całą zimę i wiosnę
 pracowaliśmy na różnych pracach
 to było najgorsze nieważnie zębniżej
 i głodni wracaliśmy z pracy. Chyba to
 było lepsze było ciepło. W sierpniu

10322

10358

do wiochcieliśmy się o amnestji. Bo
 amnestji przyjechał tata i myśmy
 pojechali na południe. Ciała drogę
 jedliśmy owoce. Przyjechawszy do stacji
 „Jakobak” i przebywszy tam dwa dni
 wyjechaliśmy do Teheranu.

I
 II